

Arrest

nr. 111 303 van 4 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 18 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. PIROTTE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Nigeriaans staatsburger te zijn, afkomstig uit Abule Egba en behorende tot de Yoruba etnie. U werd op 10 december 1982 geboren in Lagos en verbleef in het huis van uw familie in Abule Egba tot u ongeveer 16 jaar was. Na het overlijden van uw vader, toen u 14 of 15 jaar was, eisten zijn zus en twee van zijn broers het land van uw vader op. Uw broer (J.) weigerde dit. Uw vader overleed aan een beroerte, maar u houdt uw oom (een broer van uw vader) (S.) hiervoor verantwoordelijk, omdat hij op de gronden van uw vader uit was en omdat de pastoor tegen uw broer zei dat uw vader overleden was door het gebruik van juju. Oom (S.) kwam u en uw broer regelmatig bedreigen, hij wilde dat jullie het familiehuis zouden verlaten en hij zou jullie vermoorden als jullie niet

zouden vertrekken. Uw broer ging een aantal keer naar de politie in Abule Egba, maar daar werd gezegd dat het een familiekwestie was en dat ze er niets aan konden doen. Ongeveer een jaar na de dood van uw vader vertrokken jullie uit het dorp na een telefoontje van een andere oom, (P.), die zei dat (S.) jullie nu echt wilde doden. Hij raadde jullie aan de regio te verlaten. Sindsdien verbleef u met uw broer in Ikeja. Uw oom (S.) belde nog regelmatig om jullie te bedreigen en stuurde mannen om met uw broer te vechten. Uw broer op zijn beurt ging met vrienden naar jullie voormalige huis om met uw oom te vechten, zo probeerde hij het huis en het land terug te krijgen. Na twee jaar in Ikeja verbleven te hebben vertrok u met uw broer naar Kano omwille van de aanhoudende problemen met de familie van uw vader. Jullie bleven een drietal weken in Kano en verlieten Nigeria tenslotte midden 2008. Via Niger en Libië reisden jullie naar Italië, waar u aankwam op 24 juni 2008. U vroeg er asiel aan. In Italië ging u een relatie met een Nigeriaan aan. U raakte zwanger van een dochter en uw partner wilde haar laten besnijden. Om dit te vermijden verliet u Italië en reisde u per trein naar België. U kwam op 30 juli 2012 in België aan en verbleef enkele maanden in een katholieke kerk, alvorens asiel aan te vragen op 30 oktober 2012. U bent op 29 januari 2013 bevallen van een dochter (B.F.E.).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U stelt in Nigeria vervolging te vrezen door de familie van uw vader, in het bijzonder zijn broer (tevens uw oom) (S.) en zijn zus (K.) (zie gehoorverslag CGVS p.18). Aangezien u in Italië asiel aanvraagde, maar er geen positieve beslissing kreeg op uw asielaanvraag en er geen andere verblijfsstatuut blijkt te hebben (zie CGVS p.3), zal uw nood aan internationale bescherming beoordeeld worden tegenover Nigeria, het land waarvan u verklaart de nationaliteit te bezitten, en niet tegenover Italië, waar u sinds 24 juni 2008 stelt verbleven te hebben.

Vooreerst dient opgemerkt dat u verklaart vanuit Kano naar Italië vertrokken te zijn om jullie leven veilig te stellen, omdat jullie niet wilden gevonden worden (CGVS p.19). Gevraagd of jullie in Kano gevonden zouden kunnen worden, stelt u echter van niet (CGVS p.19). Aldus blijkt u een intern vluchtalternatief te hebben in Nigeria en blijkt dat u Kano/Nigeria niet verlaten hebt omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Verder dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal. Volgens uw verklaringen vertrok u een jaar na de dood van uw vader (CGVS p.19) samen met uw broer uit Abule Egba, omdat uw oom (P.) jullie telefoneerde met de waarschuwing dat uw oom (S.) jullie wilde doden om bezit te nemen van de gronden van uw vader (CGVS p.12). Dit is echter onverenigbaar met uw latere verklaring, waaruit blijkt dat uw broer soms samen met vrienden terug naar het huis in Abule Egba ging om er met uw oom te vechten (CGVS p.17). Het is weinig geloofwaardig dat uw broer zich opnieuw zou blootstellen aan jullie oom (S.) door hem op te zoeken en met hem een gevecht aan te gaan, indien jullie werkelijk geloofden dat uw oom zijn dreigement jullie te vermoorden zou uitvoeren en jullie om die reden vertrokken uit Abule Egba.

U verklaarde ook dat uw broer vier of vijf keer naar de politie ging in Abule Egba, maar dat ze niets konden doen, omdat het een familiezaak betrof (CGVS p.17). Gevraagd of hij in Ikeja ooit naar de politie ging, antwoordt u ontkennend (CGVS p.17). Dit is eigenaardig, aangezien u verklaarde dat uw oom huurmoordenaars aanstelde om jullie te vermoorden (CGVS p.17), wat bezwaarlijk kan worden afgedaan als een familieprobleem. Men zou verwachten dat jullie in Ikeja opnieuw zouden proberen bescherming te krijgen, indien uw oom werkelijk huurmoordenaars had gestuurd om jullie te doden. Dat jullie dit nalieten doet afbreuk de geloofwaardigheid van uw bewering dat uw oom jullie naar het leven stond en huurmoordenaars had ingehuurd. Men mag immers verwachten dat u eerst alle interne beschermingsmogelijkheden zou nagaan en uitputten alvorens u besluit uw land van herkomst te verlaten en internationale bescherming vraagt.

Vervolgens dient opgemerkt dat u incoherente verklaringen aflegt over de familieleden van uw vader die het land wilden opeisen. U stelde dat twee van de drie broers van uw vader betrokken waren bij zijn dood (CGVS p.14), daarnaast noemde u ook de zus van uw vader, (K.), zij zou ook erg kwaadaardig zijn (CGVS p.18). Gevraagd welke problemen u had met (K.), stelt u enkel dat het over hetzelfde land eigendomsprobleem gaat (CGVS p.18). Gevraagd wat haar aandeel dan wel is in dat probleem, stelt u vaagweg dat ze allemaal hetzelfde zijn en dat het over hetzelfde ding gaat (CGVS p.18), wat weinig overtuigend overkomt. U verklaart dat de derde broer (P.) heet (CGVS p. 14), hij is goedaardig en belde jullie om jullie te waarschuwen voor uw oom (S.) (CGVS p. 12). Daarbij spreekt u zichzelf tegen wat betreft de namen van de broers van uw vader. Zo stelt u aanvankelijk dat uw vader één zus heeft, (K.) en drie broers, (Se.), (S.) en nog één waarvan u de naam niet meer weet (CGVS p.10). Gevraagd door welke twee van zijn broers uw vader gedood werd, stelt u dat het (S.) was en dat u van de andere broer de naam vergat (CGVS p.14). Gevraagd naar de naam van de goede broer,

stelt u nu dat deze (P.) heet, waaruit kan worden afgeleid dat u nu verklaart dat de drie broers van uw vader zijn: (S.), (P.) en nog iemand wiens naam u vergat (CGVS p.14). Geconfronteerd met uw eerdere verklaring dat er nog een broer zou zijn die (Se.) heet, verklaart u nu dat uw vader drie broers had, (S.), (Se.) en (P.) (CGVS p.14). Dat u nu weer de naam van de ene broer, en dan weer de naam van de andere broer zou vergeten, om tenslotte te verklaren dat u wel degelijk de drie namen kent, komt weinig doorleefd over. Ook dient opgemerkt dat u aanvankelijk stelde dat het land van uw vader werd overgenomen van zodra u met uw broer uit Nigeria vertrok (CGVS p.13), terwijl u later verklaart dat oom (S.) het land al had overgenomen toen jullie nog in Ikeja waren (CGVS p.16).

Wat betreft de opeenvolging en timing van de verschillende plaatsen waar u verbleef nadat uw vader stierf, kan het volgende opgemerkt worden. Aanvankelijk verklaarde u sinds uw zestien jaar in Ikeja te wonen (CGVS p.4), nadat u uit Abule Egba vertrok omwille van de problemen met de familie van uw vader (CGVS p.5). In het midden van 2008 zou u drie weken in Kano verbleven hebben waarna u via verschillende landen naar Italië reisde (CGVS p.5). Buiten deze drie plaatsen stelt u nooit elders in Nigeria verbleven te hebben (CGVS p.5). Later in het gehoor verklaart u twee jaar in Ikeja, Lagos verbleven te hebben (CGVS p.16). Dit is strijdig met uw eerdere verklaringen, aangezien u geboren bent in het jaar 1982, zou u immers al omstreeks 1998 in Ikeja gewoond. Indien u hier maar twee jaar woonde en daarna 3 weken in Kano verbleef, zou u al omstreeks het jaar 2000 uit Ikeja vertrokken zijn, hoewel u verklaart pas in 2008 in Kano verbleven te hebben (CGVS p.5). Desgevraagd bevestigt u in 2008 drie weken in Kano verbleven te hebben voor u Nigeria verliet, en nadien niet meer in Nigeria teruggekeerd te zijn. U bevestigt ook dat u voor u naar Kano ging in Ikeja verbleef en stelt opnieuw dat dit voor een periode van 2 jaar was en dat u voordien in Abule Egba verbleef. Ook verklaart u dat u een jaar na de dood van uw vader Abule Egba verliet en bevestigt u dat hij rond uw 15 jaar stierf. (CGVS p.19) Geconfronteerd met de vaststelling dat u dan al in 2000 in Ikeja zou vertrokken zijn, hoewel u verklaarde pas in 2008 in Kano verbleven te hebben, verklaart u enkel dat u wel degelijk een jaar nadat uw vader stierf naar Ikeja ging en dat u daarna naar Kano ging. Gevraagd hoe lang u dan in Ikeja verbleef, stelt u nu dat u het zich niet kan herinneren, dat u niet heel zeker bent. (CGVS p.19, 20). Nochtans zou men verwachten dat u kan toelichten of u twee jaar, dan wel tien jaar in Ikeja verbleef. Bovendien verklaarde u op een ander moment in het gehoor dat u en uw broer - na het telefoontje waarin uw oom (P.) stelde dat jullie Abule Egba moesten verlaten – meteen van Abule Egba naar Kano vertrokken (CGVS p.16). Even later verklaart u weliswaar opnieuw dat jullie eerst bij jullie vriend in Lagos (Ikeja) verbleven (CGVS p.16).

Uw wisselende verklaringen over uw verblijfplaatsen in Nigeria en de tegenstrijdigheden in het aantal jaren dat u op deze plaatsen verbleef, maakt dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas fundamenteel ondergraven wordt. In combinatie met de tegenstrijdigheden wat betreft de namen van de broers van uw vader, welke de kern van uw asielrelaas uitmaken, **dient geconcludeerd te worden dat u niet kan overtuigen werkelijk vervolging te vrezen van de familie van uw vader in Nigeria.**

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld. U legt geen documenten voor die uw identiteit of reisweg kunnen ondersteunen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Verzoekster stelt dat de feiten zijn zoals omschreven in de bestreden beslissing, met uitzondering van haar geboortedatum. Zij stelt te zijn geboren in 1985 en niet in 1982. Dit werd ook in Italië reeds foutief genoteerd.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert, in wat zich aandient als een enig middel, de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van artikel 48/3, 48/4, 48/5, 52 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet).

Volgens haar is het niet vreemd dat haar broer het conflict trachtte op te lossen en daarom naar het huis ging om te vechten. Indien zij bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) het omgekeerde zou hebben verklaard zou haar verweten zijn dat het vreemd is dat zij het huis achterlieten indien zij er waarde aan hechtten.

Verzoekster stelt dat aan haar werd gevraagd of zij in Lagos naar de politie ging, waarop zij antwoordde van niet. Zij ging echter wel naar de politie in Ikeja.

Verzoekster geeft aan dat S. de slechte broer van haar vader was, dat P. de goede broer was en dat zij dit steeds zo verklaarde. De naam van de derde broer kent zij niet. Zij noemt deze wel Se. maar dat was niet de werkelijke naam van de derde broer.

Omtrent haar opeenvolgende adressen, geeft verzoekster aan dat haar verklaringen steeds dezelfde waren. Zij woonde tot haar zestiende in Ikeja. Gelet op haar geboorte in 1985 en niet 1982 woonde zij er dus van 1985 tot 2001. *“Eiseres wil hiervoor gerust een DNA test ondergaan”*. Van Ikeja verhuisde zij naar Abule Egba, waar zij drie jaar woonde. In 2005 verhuisde zij terug naar Ikeja en zij bleef er ongeveer twee en een half jaar. Daarna ging zij naar Kano voor twee tot drie weken en vluchtte zij naar Italië.

Verzoekster verwijt het CGVS dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd over de vraag of zij zichzelf en haar dochter al dan niet blootstelt aan Female Genital Mutilation (FGM). Dit vormt een tekortkoming aan de motiveringsplicht en FGM wordt gezien als inbreuk op artikel 3 EVRM. Verzoekster brengt hierover cijfers bij en stelt dat de RvV ermee kan volstaan de bestreden beslissing te vernietigen en terug te zenden naar het CGVS om dit punt verder te laten onderzoeken.

2.1.2. Verzoekster voegt ter adstructie van haar betoog algemene informatie omtrent FGM in Nigeria bij het verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 3-5).

2.1.3. Bij aangetekend schrijven van 24 juli 2013 legt zij een ‘Sworn Affidavit’ en een uittreksel uit het register van het politiekantoor te Ikeja neer, beide daterend van 22 februari 2008 (rechtsplegingsdossier, stuk 6).

2.2.1. Verzoekster preciseert niet op welke wijze artikel 52 van de vreemdelingenwet zou zijn geschonden. Hoe dit artikel *in casu* geschonden zou (kunnen) zijn, kan niet worden ingezien daar de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet, dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoekster de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhevig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.5. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.6. Verzoekster brengt geen begin van bewijs bij ter ondersteuning van haar voorgehouden identiteit, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor haar algehele geloofwaardigheid. Dit klemt nog des te meer daar zij tegenstrijdige verklaringen aflegt inzake haar leeftijd. Daar waar zij gedurende haar volledige asielprocedure steeds consequent verklaarde te zijn geboren in 1982, en dit bij het indienen van haar asielaanvraag (administratief dossier, stukken 14 en 15), bij het afleggen van haar verklaringen bij de DVZ (administratief dossier, stuk 13, verklaring, nr.4), bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS (administratief dossier, stuk 13, vragenlijst, p.1) en tijdens het gehoor bij het CGVS (administratief dossier, stuk 4, p.3), beweert zij in het verzoekschrift, na te zijn geconfronteerd met een negatieve beslissing waarin inzake haar opeenvolgende verblijfplaatsen in Nigeria een gebrek aan chronologische coherentie wordt verweten, plots te zijn geboren in 1985 (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.3, 5). Gelet op haar consistente verklaringen ter zake in de loop van haar asielprocedure, alsmede haar verklaring in het kader van de aangifte van de geboorte van haar dochtertje dat zij geboren is in 1982 (administratief dossier, stuk 12), kan de verklaring zoals opgenomen in het verzoekschrift bezwaarlijk ernstig worden genomen.

Voorts legde verzoekster tegenstrijdige verklaringen af aangaande haar partner, hetgeen haar algehele geloofwaardigheid andermaal ondermijnt. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) stelde zij de achternaam van haar partner niet te kennen en gaf zij aan dat diens voornaam Samuel was. Tevens verklaarde zij dat deze 36 jaar was, dat deze Yoruba was en dat deze kleermaker was (administratief dossier, stuk 13, verklaring, nr.16). Bij het CGVS beweerde zij echter dat haar partner Belo heet en gaf zij aan diens volledige naam of overige namen niet te kennen. Tevens stelde zij diens leeftijd niet te kennen, ontkende zij uitdrukkelijk dat haar partner Yoruba was, verklaarde zij dat deze Hausa was en beweerde zij dat deze werkte op een boerderij (administratief dossier, stuk 4, p.8). Dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegde over haar beweerde partner klemt nog des te meer daar zij bij het CGVS beweerde Italië te zijn ontvlucht omdat deze persoon haar dochtertje wilde laten besnijden (*ibid.*).

Verzoeksters algehele geloofwaardigheid wordt nog verder ondergraven doordat zij geen begin van bewijs bijbrengt ter staving van haar beweerde reisweg vanuit Italië naar België en ook dienaangaande tegenstrijdige verklaringen aflegde. Bij de DVZ beweerde verzoekster immers per vrachtwagen van Italië naar België te zijn gereisd en hiervoor 150 euro te hebben betaald (administratief dossier, stuk 13, verklaring, nr.35-36), terwijl zij bij het CGVS beweerde van Italië naar België te zijn gereisd per trein en niet kon aangeven hoeveel haar reis zou hebben gekost (administratief dossier, stuk 4, p.11).

Dient voorts te worden opgemerkt dat de ernst en de oprechtheid van verzoeksters voorgehouden vrees voor vervolging wordt ondermijnd doordat zij lang heeft getalmd alvorens asiel aan te vragen. Zij wachtte na aankomst in België vier maanden alvorens asiel aan te vragen, en dit ondanks dat haar voorafgaand aan deze periode werd gezegd dat zij asiel moest aanvragen (administratief dossier, stuk 4, p.18-19). De uitleg dat zij bang was te worden teruggestuurd naar Italië of Nigeria kan hiervoor geen verklaring bieden (*ibid.*, p.19). Redelijkerwijze kan immers worden aangenomen dat een kandidaat-

vluchtelingen, die beweert haar land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in België of kort daarna, van wanneer zij daartoe de kans heeft, een asielaanvraag zou indienen. Dat verzoekster naliet dit te doen en gedurende vier maanden talmde alvorens asiel aan te vragen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in haar hoofde.

Verzoekster baseert haar asielaanvraag op een vrees voor vervolging jegens een aantal familieleden ingevolge een eigendomsconflict aangaande de woning en het land van haar overleden vader. Zij kon echter niet met de nodige precisie aangeven wanneer haar vader zou zijn overleden en legde in dit kader incoherente verklaringen af. Tijdens het gehoor bij het CGVS verklaarde zij aanvankelijk niet meer te weten wanneer hij stierf doch preciseerde zij dat haar vader overleed toen zij achttien jaar was (*ibid.*, p.9). Later tijdens het gehoor stelde verzoekster andermaal zich niet te kunnen herinneren in welk jaar haar vader stierf doch preciseerde zij dat zij toen veertien of vijftien jaar oud was (*ibid.*, p.13).

Verzoekster beweert voorts dat zij samen met haar enige broer de aangevoerde problemen ondervond, dat zij samen met deze broer naar Ikeja verhuisde naar aanleiding van het eigendomsconflict en dat zij eveneens samen met hem naar Italië vertrok. De geloofwaardigheid van haar relaas wordt derhalve op fundamentele wijze ondermijnd doordat zij tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent de naam van haar broer. Bij de DVZ verklaarde zij dat diens naam Jacob is (administratief dossier, stuk 13, verklaring, nr.18) en ook in de vragenlijst gaf zij aan dat haar broer Jacob heet (administratief dossier, stuk 13, vragenlijst, p.4). Bij het CGVS stelde verzoekster echter dat de naam van de broer met wie zij voormelde feiten zou hebben beleefd John is (administratief dossier, stuk 4, p.7, 10).

Verzoekster legde, blijkens de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing, tevens incoherente verklaringen af omtrent haar ooms, en dit ondanks dat deze een cruciale rol speelden in haar relaas. Daar waar zij aangaf dat twee van de drie broers van haar vader achter het overlijden van haar vader zaten en dat de andere broer hen waarschuwde, is het erg bevreemdend dat zij (i) aanvankelijk stelde dat Se., S. en een derde persoon waarvan zij de naam niet meer wist de drie broers van haar vader waren; (ii) even verder stelde dat S. achter de dood van haar vader zat en dat zij de naam van de andere broer die achter diens dood zat was vergeten; (iii) vervolgens verklaarde dat de goede oom, die hen zou hebben gewaarschuwd, P. was; (iv) geconfronteerd met haar eerdere verklaring dat er nog een broer zou zijn die Se. heet, verklaarde dat haar vader drie broers had, met name S., Se. en P. Dat verzoekster de ene maal de naam van de goede broer vergat en de andere maal deze van de slechte broer die samen met S. achter hun problemen zou zitten, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar relaas. De uitleg die zij hiervoor biedt in het verzoekschrift kan de voormelde vaststellingen niet ontkrachten. Uit de aangehaalde verklaringen blijkt immers duidelijk dat zij aanvankelijk de naam van haar oom P. vergat en even verder niet meer bleek te weten dat de oom die samen met S. aan de grond lag van hun problemen Se. werd genoemd.

Verzoekster legde daarenboven meermaals frappant tegenstrijdige verklaringen af aangaande haar opeenvolgende adressen en verblijfplaatsen in Nigeria, hetgeen nog des te meer klemmt daar zij haar opeenvolgende verhuizingen uitdrukkelijk koppelde aan haar problemen. Bij de DVZ gaf zij als laatste adres in haar land van herkomst: “*Amadou Bellostraat 28, Lagos*” en stelde zij aldaar te hebben gewoond sedert haar geboorte (administratief dossier, stuk 13, verklaring, nr.11). Bij het CGVS gaf verzoekster als haar adres in Nigeria op: “*Anifoshi straat, nummer 28, Ikeja*” (administratief dossier, stuk 4, p.4). Tevens verklaarde zij, zo blijkt uit de verklaringen die in dit kader dienstig worden weergegeven in de bestreden beslissing, dat zij voor haar zestiende in Abule Egba woonde, dat zij sedert zij zestien jaar was in Ikeja woonde, dat zij er twee jaar verbleef en dat zij nadien, na drie weken in Kano te hebben verbleven, het land verliet. Deze verklaringen zijn niet enkel strijdig met haar verklaringen bij de DVZ doch kloppen chronologisch niet, gezien zij volgens haar voormelde verklaringen reeds in 1998 (wanneer zij zestien jaar was) naar Ikeja verhuisd zou zijn zodat zij, indien zij daar slechts twee jaar woonde, reeds in 2000 het land zou hebben verlaten en niet in 2008. Later tijdens het gehoor bevestigde verzoekster blijkens de in de bestreden beslissing terecht aangehaalde verklaringen nogmaals voormelde gezegden. Wanneer zij werd geconfronteerd met het gegeven dat deze chronologisch niet kloppen, beweerde zij echter plots niet meer te weten hoelang zij in Ikeja bleef. Redelijkervijze kan nochtans worden aangenomen dat zij zou kunnen toelichten of zij aldaar twee, dan wel tien jaar verbleef. In het verzoekschrift legt verzoekster bovendien nogmaals verklaringen af die manifest strijdig zijn met haar eerdere verklaringen. Wat betreft haar bewering in 1985 te zijn geboren, kan dienstig worden verwezen naar hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Bovendien beweert zij deze maal tot haar zestiende in Ikeja te hebben gewoond, vervolgens van haar zestiende tot haar negentiende in Abule Egba te hebben gewoond en daarna, sedert 2005, opnieuw in Ikeja te hebben

gewoond gedurende ongeveer twee en een half jaar (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.5-6), hetgeen niet kan worden gerijmd met haar verklaringen bij de DVZ, noch met haar verklaringen bij het CGVS.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde asielrelaas.

De documenten die zij in het kader van onderhavig beroep neerlegt vermogen niet de teloorgegangene geloofwaardigheid van dit relaas te herstellen (rechtsplegingsdossier, stuk 6).

Vooreerst kan worden opgemerkt dat de geloofwaardigheid van de inhoud van beide documenten wordt ondergraven doordat hierin vermeld staat dat zij werden opgesteld op basis van de verklaringen van verzoekster en haar broer John, terwijl verzoekster, zo blijkt uit het voorgaande, tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent de naam van haar broer en deze bij de DVZ en in de vragenlijst Jacob noemde. Daarenboven wordt in deze documenten vermeld dat het adres van verzoekster en haar broer is gelegen te *"No. 15 Sokoya Street, Abule-Egba, Lagos"*, hetgeen niet kan worden gerijmd met verzoeksters verklaarde adres bij de DVZ, noch met haar verklaarde opeenvolgende adressen bij het CGVS, noch met haar opeenvolgende adressen zoals beweerd in het verzoekschrift.

Ten aanzien van de 'Sworn Affidavit' kan, nog daargelaten dat deze is opgesteld in gebrekkig Engels, bijkomend worden opgemerkt dat de bewijswaarde van dit stuk wordt ondermijnd doordat hierop geen handtekening voorkomt van de aflegger van de verklaring, en dit ondanks dat daartoe uitdrukkelijk de ruimte is voorzien. Daarenboven is de inhoud van dit stuk kennelijk strijdig met verzoeksters gezegden. Verzoekster verklaarde, zo blijkt uit het voorgaande, immers slechts één broer te hebben (John, dan wel Jacob) en beweerde dat het haar oom S. was die voor haar en haar broer problemen veroorzaakte. Desalniettemin blijkt uit de 'Sworn Affidavit' dat S. geen oom doch wel een broer van verzoekster zou zijn aangezien deze persoon hierin wordt omschreven als één van de kinderen van haar vader (*"one of our father's children"*). Bovendien zouden verzoekster en haar broer volgens dit stuk slechts op 10 februari 2008 het familiehuis hebben verlaten, hetgeen eveneens manifest strijdig is met haar hoger aangehaalde, reeds onderling strijdige, verklaringen aangaande haar opeenvolgende adressen.

Ook ten aanzien van het uittreksel uit het register van het politiekantoor te Ikeja (rechtsplegingsdossier, stuk 6) kan worden opgemerkt dat de inhoud hiervan strijdig is met verzoeksters verklaringen. Volgens dit stuk zou verzoekster samen met haar broer naar de politie in Ikeja geweest zijn. Wanneer aan verzoekster bij het CGVS werd gevraagd waar haar broer naar de politie ging, maakte zij echter enkel melding van het feit dat hij in Abule Egba naar de politie ging. Bovendien verklaarde zij dat Ikeja in Lagos ligt en stelde zij uitdrukkelijk dat haar broer in Lagos (Ikeja) nooit naar de politie ging (administratief dossier, stuk 4, p.16-17). Daarenboven blijkt dit het origineel stuk te betreffen van verzoeksters verklaringen aan de politie waarbij de vraag zich dan ook opdringt van welk stuk de politie gebruik zou kunnen maken teneinde verzoeksters verklaringen te onderzoeken; deze vaststelling ondermijnt de authenticiteit van het document.

Daar waar verzoekster in het onderhavige verzoekschrift het CGVS nog verwijt dat niet werd onderzocht of zij en haar dochtertje bij een terugkeer naar haar land dreigen te worden blootgesteld aan FGM, dient te worden opgemerkt dat zij nergens eerder gedurende de asielprocedure melding maakte van enige vrees om (mogelijk) te worden geconfronteerd met FGM. Zij maakte hiervan geen melding in de vragenlijst (administratief dossier, stuk 13, vragenlijst) en vermeldde dit bij het CGVS evenmin als reden waarom zij niet zou kunnen terugkeren naar haar land. Zij stelde integendeel aldaar geen vrees voor vervolging te koesteren benevens de vermeende vrees jegens haar oom en tante (administratief dossier, stuk 4, p.17-18). Indien verzoekster daadwerkelijk vreesde dat zij of haar dochtertje in haar land zouden worden besneden, kon redelijkerwijze worden verwacht dat zij dit eerder in haar asielprocedure zou hebben gemeld. Van een asielzoeker mag namelijk redelijkerwijze verwacht worden dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan de asielzoeker om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over de asielaanvraag.

Verzoekster laat bovendien na *in concreto* aan te tonen dat, waarom of in welke omstandigheden zij en/of haar dochtertje slachtoffer zouden dreigen te worden van FGM. Het aanvoeren in het kader van onderhavig beroep van een nieuwe vervolgingsgrond en een hierop gestoelde vrees, zonder deze nader uit te werken, is niet ernstig. De algemene informatie die verzoekster bij het verzoekschrift voegt (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 3-5), zonder deze te betrekken op haar persoonlijke situatie, volstaat in deze geenszins om aan te tonen dat verzoekster en/of haar dochtertje bij een terugkeer naar

haar land van herkomst daadwerkelijk dreigen te worden vervolgd. Uit deze informatie kan niet worden afgeleid dat zij en haar dochtertje ingevolge hun loutere aanwezigheid in Nigeria riskeren te worden geconfronteerd met FGM.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.7. Gelet op de *sub* 2.2.6. gedane vaststellingen inzake haar asielmotieven, toont verzoekster, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS